

1

‘Adem in, Nico.’

Nico zat tegenover Dionysus, die vreemd genoeg naar kaneelbroodjes rook. De zoon van Hades probeerde zich daarvoor niet van de wijs te laten brengen. Hij ademde diep in, zijn borst zo vol met de ijzige lucht die van de Long Island Sound kwam aanrollen dat hij dacht dat hij zou knappen. Toen ademde hij langzaam uit en deed zijn ogen open.

De krullen van meneer D wapperden in de bries. Nico en hij zaten allebei op yogamatjes op Fireworks Beach, en de zon ging bijna onder. De kou deed Nico niet zoveel: zijn zwarte bomberjack was warm genoeg. Maar meneer D droeg een felroze parka, een bijpassende beanie met een pompon erop, en dikke skihandschoenen. Nico vond het te veel van het goede. Konden goden het überhaupt koud hebben? Maar hij wist ook dat meneer D altijd elke gelegenheid aangreep om de buitenissigste outfits te dragen die je maar kon bedenken.

Nico was om een andere reden niet op zijn gemak: die sessies met de directeur waren zo *gênant*. Nadat Nico en zijn vriendje, Will, bijna drie maanden geleden uit Tartarus waren teruggekeerd, had meneer D gezegd dat hij in Kamp Halfbloed graag met ‘iets wat lijkt op wat mensen “therapie” noemen’ wilde be-

ginnen. Nico had ingestemd met het idee omdat hij wist dat wanneer halfgoden voor het eerst in het kamp aankwamen, ze vaak hulp nodig hadden om aan hun nieuwe leven te wennen. Hij herinnerde zich maar al te goed hoe dat was.

Maar dit was niet wat hij zich van 'therapie' had voorgesteld. De ademhalingsoefeningen leken zinloos. Meneer D had Nico gevraagd om een dagboek van zijn emoties bij te houden, maar hij had het niet volgehouden. De god had Nico vaak aangespoord om 'in het hier en nu te leven', wat nogal onzinnig op Nico overkwam. Hij was geen tijdreiziger, alleen een schaduwreiziger.

Toch probéerde Nico het serieus te nemen. Hij richtte zijn blik op meneer D's felroze outfit, wat voor wie dan ook genoeg zou moeten zijn om de aandacht in het hier en nu te houden. Toen hoorde hij geritsel vlakbij en hij keek naar links.

Op de dichtstbijzijnde duintop loerde een legertje bolle duistere wezentjes vanuit het hoge gras naar hem. De Kakokindjes.

Nico kon zien dat de cacodemonen probeerden stil te doen, maar aangezien ze de belichamingen van Nico's innerlijke worstelingen en trauma waren, waren ze niet zo goed in 'stilletjes'. Bovendien hadden ze er een hekel aan om van hem gescheiden te zijn.

Meneer D was zijn ademhalingstechniek aan het oefenen. Hij had zijn ogen dicht. Misschien zou hij ze niet opmerken...

Dionysus schraapte zijn keel. 'Nico,' zei hij, 'waarom zijn ze hier?'

Betrapt.

'Zou u liever hebben dat ze bij de gebouwen rondzwerven?' vroeg Nico. 'Dat ze al onze nieuwe kampbewoners misschien willekeurige flashbacks bezorgen?'

Meneer D fronste zijn voorhoofd. 'Hm. Misschien niet. Ik moet nog steeds wennen aan de aanwezigheid van die Chaos-kindjes van jou.'

Nico gebaarde naar de cacodemonen dat ze moesten komen.

Ze stuiterden en rolden van het duin af als inktvlekken die uit een Rorschachtest waren ontsnapt, en ze maakten een soort hoge geluidjes die klonken als 'Yay! Yay! Yay!', terwijl ze zich om Nico verdrongen.

Eerlijk gezegd moesten Nico en Will zelf ook nog wennen aan hun aanwezigheid. Een paar maanden geleden had Angst Will een paniekaanval bezorgd door alleen maar zijn enkel aan te raken. Boosheid was door een bosje natuurgeesten gewandeld en had een vuistgevecht tussen twee normaal gesproken vreedzame moerbeibomen veroorzaakt.

Naarmate ze zich meer op hun gemak voelden om buiten Nico's lichaam te bestaan, riepen de Kakokindjes steeds vaker relevante emoties op bij iedereen die ze tegenkwamen. Meneer D dacht dat het misschien hun manier was om contact te maken met andere levende wezens terwijl ze hun wereld steeds verder verkenden. 'Misschien is dit de manier waarop de kloddertjes communiceren.'

Kloddertjes? Sommige hadden geweien! Pootjes! Lichtgevende ogen! Hoe durfde hij ze kloddertjes te noemen!

Eigenlijk zag Weemoed er inderdaad uit als een klodder, zoals hij over Nico's schoen omhoogrolde naar zijn knie. Hij aaide over zijn rug en verwonderde zich over de ongelooflijke zachtheid, als een kussen gemaakt van rook. Toen trof de golf van emotie hem: een vloed van weemoed, compleet met herinneringen aan zijn zus Bianca die vervaagde en aan zijn moeder die oploste tot duisternis.

Hij trok zijn hand weg, en de beelden verdwenen.

Meneer D strekte zijn benen. 'Ik zie dat we wel klaar zijn voor vandaag. Je hebt je aandacht er niet meer bij.' Hij stond op en begon zijn yogamat op te rollen. 'Voor onze toekomstige sessies stel ik een regel in die verbiedt dat er Kako's aanwezig zijn.'

'Best.' Nico stond op, waardoor er een half dozijn cacodemonen van zijn schoot tuimelden. 'Misschien ga ik ze wel trainen

om op te treden bij een rondreizend circus.'

'Heb je ooit een rondreizend circus gezien, Nico? Je zou er perfect bij passen.'

De halfgod rolde met zijn ogen. 'Kom op, zeg. Ze zouden zich geen raad weten met me.'

Ze begonnen samen terug te lopen naar het kamp, met de Kakokindjes keffend en stuiterend achter hen aan.

Toen ze boven op de duinen aankwamen, schraapte meneer D zijn keel. 'Nico, ik weet dat deze lessen lastig voor je zijn. Je bent het niet gewend om stil te zitten.'

'Stilzitten wordt zwaar overschat.'

'Pff. Probeer je eens in te denken hoe ik me voel om gevangen te zitten op deze plek.' De god gebaarde naar de vallei die zich voor hen uitstreckte.

Kamp Halfbloed benam Nico altijd weer de adem. Zelfs nu, hartje winter, waren de weilanden weelderig groen. De marmere Griekse gebouwen – het kantinepaviljoen, het amfitheater, de arena – glansden wit in de ondergaande zon. De gebouwen van de kampbewoners stonden op een open plek in het bos, in een brede rechthoek rond een centraal grasveld, waar de vuurkuil gezellig brandde. Als je dan toch ergens 'gevangen' moest zitten als god, gedwongen om een eeuw taakstraf uit te zitten vanwege ongehoorzaamheid aan Zeus, leek het hem geen slechte deal om directeur van Kamp Halfbloed te zijn. Maar Nico keek wel uit om dat tegen Dionysus te zeggen.

De god veegde een zandkorrel van zijn skiparka.

'Wat ik bedoel te zeggen,' ging hij verder, 'is dat ik wel vind dat je vooruitgang boekt. Ik wil er alleen maar voor zorgen dat je beter getraind bent voordat we de andere kampbewoners beginnen te leren hoe ze met stress, flashbacks en angst moeten omgaan. Elke oefening die ik je laat zien heeft een reden, dat beloof ik.'

'Weet ik.' Nico liet zijn schouders hangen. 'Het is gewoon zo... níeuw voor me. Leren ademhalen, stil zijn, al dat soort dingen.

We hebben al maanden geen nieuwe queeste of conflict meer gehad.'

'En je begint ongetwijfeld ongedurig te worden, Nico. Maar na wat jij en Will afgelopen najaar hebben meegemaakt, verdien je wel even een pauze.' Meneer D was even stil en voegde er toen aan toe: 'Er is niks mis met een beetje gas terugnemen.'

Daar was Nico nog niet zo zeker van. De vorige keer dat hij 'gas had teruggenomen' was hij vast komen te zitten in het magische Lotus Hotel en Casino en had hij het grootste deel van de twintigste eeuw gemist.

Meneer D en hij staken af naar de plek ten westen van het kanoemeer en liepen langs de gebouwen. Al snel hoorden ze een pijl voorbijsuizen en met een plof neerkomen in een doelwit op een hooibaal. Will Solace stond met Juniper, een van de dryaden van het kamp, over de schietbaan te kijken naar het schot dat hij net had afgevuurd.

Ze vormden een goed paar, de zoon van Apollo en de nimf. Juniper was klein en tenger. Ze was op blote voeten, droeg een rafijne groene jurk en had lang amberkleurig haar. Ze zag eruit alsof ze bij een beetje sterke bries weggeblazen zou worden, maar ze had een zelfverzekerde uitstraling. Het was duidelijk dat zij degenen was die de les gaf.

Will was langer en gebouwd als een surfer. Vandaag droeg hij een gebleekte spijkerbroek en een blauwe hoody die mooi contrasteerde met zijn warrige bos blond haar. Hij hield een boog tegen zijn rechterkant aan en fronste naar het doelwit, duidelijk niet tevreden met zijn laatste schot.

Nu hij hen zo samen zag, voelde Nico een irrationele steek van jaloezie. *Hé, dat is mijn ongelooflijk knappe vriendje. Afblijven!* Toen zag Will hem aankomen en grijsde hij naar Nico, en Nico's twijfels werden omgesmolten tot pure blijdschap.

'Nico!' riep Will.

Mijn goden, dacht Nico. Hij kon nog steeds niet geloven dat er

iemand op de wereld was die altijd zo ontzettend blij leek om hem te zien. Waar had hij dat aan te danken?

‘Deze keer ga ik hem raken,’ zei Will tegen hem. ‘Kijk!’

Hij zette nog een pijl op de boog en trok de pees naar achteren.

‘Goed zo,’ zei Juniper bij zijn schouder. ‘Probeer in gedachten voor je te zien waar je wilt dat hij naartoe gaat.’

Will liet de pijl gaan. Hij vloog door de lucht en doorboorde de buitenste ring van het doelwit.

‘Zo had ik het in gedachten,’ zei hij vlug. ‘Dat was helemaal de bedoeling.’

‘Het is beter dan vorige week.’ Nico gaf zijn vriendje een kus op zijn wang. ‘Toen raakte je het doelwit helemaal niet.’

Will bloosde. ‘Ik weet het. Ik vind het ongelooflijk dat het zo lang duurt voor ik wat beter word in boogschieten. Hopelijk schaamt mijn vader zich niet al te erg voor me.’

‘Hij duimt vast voor je,’ zei Juniper. ‘Binnenkort gaat-ie in de roos. Of... als het niet binnenkort is, dan uiteindelijk wel.’

Will gromde. ‘Dat is niet heel opbeurend, Juniper.’

‘Eet met ons mee vanavond, kind van Apollo,’ baste meneer D. ‘Jouw aanwezigheid zal de nieuwe kampbewoners helpen te wennen.’

‘Nieuwe kampbewoners?’ Will gaf zijn boog aan Juniper. ‘Be-doelt u die van vorige week?’

‘Helaas niet,’ zei Dionysus. ‘Volgens Chiron zijn er vanmiddag nog drie halfgoden aangekomen.’

‘Nog drie?’ vroeg Nico. ‘Nu al? En het is nog niet eens zomer.’

‘Geef daar Percy Jackson maar de schuld van.’ Meneer D gooi-de zijn handen in de lucht. ‘Als hij dat dramatische praatje niet had gehouden daarboven in Olympus over het idee dat alle lage-re goden respect en een eigen gebouw verdienden, zou ik niet hoeven af te rekenen met deze instroom van nakomelingen! Dan zouden jullie allemaal volwassen zijn geworden en zijn wegge-gaan, en dan had ik Kamp Halfbloed kunnen veranderen in Kamp Tijd Voor Mezelf.’

Will grijsde. ‘U houdt van ons en u mist ons als we er niet zijn.’

‘Jou niet, Solace,’ beet meneer D hem toe. ‘Jou nooit. Nooit of te nimmer.’

Will gaf een tikje op meneer D’s neus. ‘Wat bent u toch schattig als u doet alsof u een hekel aan ons hebt.’

Nico slikte en wachtte tot meneer D zou veranderen in een brandende kolom van woede en hen allemaal tot as zou doen vergaan, maar Dionysus schraapte alleen maar zijn keel. Op de een of andere manier kwam Will ermee weg om in de neus van een hogere Olympische god te prikken en het te overleven.

Tijdens hun korte wandeling naar het kantinepaviljoen bleef meneer D doorzeuren over de meest recente halfgoden die wa-ren aangekomen. De afgelopen maanden waren er bijna elke week nieuwe kinderen verschenen bij Kamp Halfbloed. Chiron had er zijn handen vol aan. Aangezien Nico en Will de meest ‘er-varen’ halfgoden in het kamp waren, hadden zij een aantal intro-ductietaken op zich genomen. Will had voorgesteld dat ze iets met zingen en dansen zouden instuderen. Nico had voorgesteld dat Will het daar nooit meer over zou hebben.

Eigenlijk hielp Nico graag, maar er was iets aan het steeds gro-ter wordende aantal nieuwkomers wat hem zorgen baarde. Het voelde alsof het deel uitmaakte van een patroon, alsof het magi-sche klimaat van de wereld was veranderd, waardoor er een mas-samigratie op gang kwam, aan de vooravond van de een of ande-re ramp. Hij hoopte dat hij het mis had...

Toen ze het kantinepaviljoen binnenkwamen, zag Nico de ge-bruikelijke groepjes verspreid over een stuk of tien picknicktafels zitten. Ooit was het verplicht geweest om met je eigen gebouw bij elkaar te zitten, maar afgelopen zomer was Nico een geweldloze verzetsbeweging gestart (dat wil zeggen: hij wilde naast Will zit-ten). Het idee was aangeslagen zonder dat het op veel verzet stuitte van Chiron of meneer D, en nu zaten de kampbewoners

waar ze maar wilden. Sommigen waren aan het lachen en met stukjes brood naar elkaar aan het gooien. Anderen brachten brandoffers aan hun goddelijke ouders bij de vuurkuil. Meneer D wandelde door de zaal en ging bij Chiron aan de hoofdtafel zitten, waar een zenuwachtig kijkende sater wachtte met een schaal gekoelde, gepelde concordddruiven voor de wijngod.

Nico zag de drie nieuwkomers bij elkaar aan een hoektafel zitten. Hij voelde een steek van medelijden in zijn hart en vroeg zich af of hij er ook zo zenuwachtig had uitgezien toen hij net was aangekomen.

Hij keek omlaag en ontdekte een éénogig, op een zee-egel lijkend Kakokindje – Eenzaamheid – dat met zijn puntige aanhangsels aan zijn schoenveter hing. Eenzaamheid was de kleinste van de cacodemonen, en hoewel Nico het niet hardop wilde toegeven, was het waarschijnlijk zijn lievelingscacodemon. Misschien omdat hij zo veel tijd had doorgebracht met dat gevoel.

Hij bukte zich en het wezentje kroop omhoog over zijn arm. Het nestelde zich onder aan zijn hals, waarbij het een leeg soort weemoed door Nico's lichaam zond, maar dat vond hij niet erg. Het was als een bezoek van een oude vriend.

Toen Nico en Will naar de nieuwe kampbewoners toe liepen, kwamen die snel overeind, alsof hun was opgedragen in de houding te gaan staan. Ze zagen er allemaal uit alsof ze elf of twaalf jaar waren. Een van hen was een kleine, bleke jongen die verzoop in een puffer en een spijkerbroek die minstens drie maten te groot voor hem was. De tweede was een meisje met een lichtbruine huid, krullend haar, en een punkachtig ensemble van jurk, jack en laarzen dat absoluut Nico's goedkeuring kon wegdragen. De derde was een langere jongen met warme bruine ogen, een diepbruine huid en zwart kortgeschoren haar. Hij leek de aanvoerder te zijn, of in elk geval de dapperste. Hij stapte naar voren en stak zijn hand uit.

'Hoi. Ik ben Oludare!' zei hij, zo hard dat iedereen binnen een

straal van drie tafels hem kon verstaan. 'Noem me maar Olu. Bent u meneer Di Angelo? Chiron zei dat we met u moesten praten.'

Bij dat 'meneer Di Angelo' keken een paar oudere kampbewoners hun kant op en gniffelden.

'Gewoon Nico, hoor.' Hij schudde Olu's hand, hoewel het gebaar veel te formeel aanvoelde.

'Aangenaam kennis te maken.'

'Doe maar rustig aan, hoor,' zei Will. Zijn glimlach straalde zo veel warmte uit dat zelfs Nico het voelde. 'Het is hier allemaal heel relaxed.'

Olu hupte van de ene voet op de andere. 'Oké, ja. Nou... mijn goddelijke ouder is Hestia!'

Dit kwam er met zo veel volume uit dat het punkmeisje in elkaar kromp. 'Olu, alsjeblieft,' zei ze, plukkend aan haar krullen. 'Hou je een beetje in.'

'Sorry!' schreeuwde Olu. 'Sorry, sorry. Ik ga hard praten als ik zenuwachtig ben.'

Nico glimlachte naar hem. 'Ik snap het. Ik ben hier ook ooit nieuw geweest. Dus... Wacht even, zei je Hestia?' Hij keek Will aan. 'Ik wist niet eens dat Hestia kinderen hād. Hebben we er ooit eerder een van haar gehad?'

Will knipperde met zijn ogen. 'Ik... Wauw. Volgens mij niet.'

Oludare liet zijn schouders hangen. 'Betekent dat dat ik nergens heen kan?'

'Integendeel,' zei Will. 'Iedere halfgod is altijd welkom in Kamp Halfbloed. En wie zijn je vrienden?'

Het meisje stelde zichzelf voor als Ananya. Haar ouder was een lagere Griekse godheid genaamd Astraea.

'Ik had haar zelfs nog nooit ontmoet,' zei Ananya. 'En dan verschijnt ze zomaar ineens, vorige week, in mijn droom, zo van: *Ik ben uw moeder! Ga naar Kamp Halfbloed!*' Ze haalde haar schouders op. 'Chiron zei dat ze de godin van de rechtvaardigheid en de onschuld is. Best wel cool, zeg maar.'

‘Ik kan niet zeggen dat ik van haar gehoord heb,’ bekende Nico. ‘Maar er zijn een heleboel goden die ik niet ken.’

‘Ze heeft je tenminste wel erkend!’ zei Will. ‘Wij moesten altijd maanden of zelfs jaren wachten, en sommige kinderen werden helemaal nooit erkend.’ Hij draaide zich om naar de bleke jongen in de te grote kleren. ‘En jij?’

‘Ik ben Noah.’ Hij veegde zijn druppelende neus af aan zijn mouw. Door zijn rode ogen zag hij eruit alsof hij had gehuild of een ernstige allergie had. ‘Ik heb ook een of andere onbekende goddelijke ouder. Weten jullie wie Hermes is?’

Will grinnikte. ‘Die naam doet wel een belletje rinkelen.’

‘Gast.’ Ananya draaide zich om naar Noah. ‘Heb je geen Griekse mythologie op school gehad of zo?’

Noah schudde zijn hoofd. ‘Ik heb een heleboel dagen gemist.’

‘Hij is die god met die kleine vleugeldingetjes aan zijn voeten,’ zei ze nuchter.

Nico moest zijn lachen inhouden. *De onbekende god met de vleugeldingetjes.* ‘Ik hoop dat hij dat gehoord heeft, daarboven in Olympus.’

‘Wat is dat, Olympus?’ vroeg Noah.

‘O, we moeten je nog een hele hoop leren,’ zei Will. ‘Maar eerst: hebben jullie allemaal gegeten? Laten we wat te eten halen!’

Ze laadden hun borden vol met versgebakken brood, kaas en fruit terwijl de dryaden kelken ijskoude wat-je-maar-wilt-dat-het-is-drankjes (zonder alcohol, uiteraard) brachten. Toen ze weer zaten, begon Oludare wel duizend vragen af te vuren. Het was Nico wel duidelijk dat de kinderen maar een heel oppervlakkige uitleg hadden gekregen over wat het betekende om een halfgod te zijn. Ze hadden geen idee waar Kamp Halfbloed voor was, afgezien van de opmerking van meneer D dat er een of ander ‘streng, pijnlijk trainingsregime’ gold.

‘Zo... zou ik het absoluut niet willen omschrijven,’ zei Will. ‘Maar er komt inderdaad training bij kijken. Jullie zullen moeten

leren hoe je moet vechten, hoe je je moet verdedigen, hoe je anderen moet beschermen.’

‘Anderen beschermen?’ vroeg Oludare. ‘Waartegen?’

‘Een van de andere kinderen vertelde me dat we tegen monsters moeten vechten.’ Noah dook nog verder weg in zijn puffer. ‘Bestaan monsters dan?’

‘Natuurlijk,’ zei Ananya. ‘Als er goden bestaan, waarom dan geen monsters?’

‘Maar bestaán goden ook echt?’ beet Noah terug. ‘Ik heb die zogenaamde Hermes nog nooit ontmoet. Hoe weet ik dat hij geen verzinsel is?’

‘Ik hoop echt dat Hermes dit allemaal hoort,’ mompelde Nico.

Noah keek fronsend. ‘Sorry. Het is alleen... Ik ben in de war. Mijn moeder zei dat ik hierheen móést, maar ik snap nog steeds niet waarom.’

‘Het geeft niet.’ Will legde zijn hand over tafel op die van Noah. ‘Wij gaan je helpen.’

‘Nou, ik heb er wel zin in,’ zei Oludare. ‘Goden en monsters? Waar kan ik tekenen?’

‘Ik kan altijd leren om beter te vechten,’ zei Ananya. ‘Maar ik vecht soms wel al, hoor.’

Noah trok zijn hand terug en die verdween in zijn mouw. ‘Hoe kunnen jullie dat bovennatuurlijke gedoe zo snel accepteren?’ Hij wees naar een dryade die de andere kampbewoners drankjes serveerde. ‘Ik bedoel, jullie noemen haar een boomgeest? Hoe weten we dat het geen cosplay is of zo?’

‘Geloof je het echt niet?’ vroeg Olu.

‘Waarom zou ik?’ Noahs stem werd van paniek steeds hoger. Hij zag eruit als een schildpad die zich terugtrok in zijn dikke gewatteerde polyester schild. ‘Ik heb nog nooit iets bovennatuurlijks gezien!’

Precies op dat moment barstte er een bol van licht uit boven hun tafel, die ronddraaide met de felle kleuren van een regen-